

се събаря, сякашъ нѣщо заудря Петя по главата. Скоро стигнаха до другия край на нивата и Петьо спрѣ, за да обърне. Щомъ спрѣ, и стана тихо, толкова тихо, че Петьо застана като замаянъ всрѣдъ цвѣналия синуръ. Далече и близо изъ нивята се разпълзляли други жътварки. Чува се, какъ бръмчатъ крилата имъ отъ далеко, вижда се, какъ се движатъ като крилата на голѣми жълти и червени пеперуди. Горещината трепери надъ всичко.

Петьо обръща конетѣ и тръгватъ. Греблата хвърлятъ задъ себе си готови вързани снопове, два работника ги събиратъ и нареждатъ на кръстци. Какъ бързо става всичко!

Петьо не преброи, колко пжти него день отиде и се върна отъ една край на нивата до другия. Знаеше само, че кръстцитѣ се нареждатъ подире му. Задъ непокосенитѣ ниви се бѣше надвесило огромно, червено слънце. То щѣше да си лѣга въ тия ниви, за да си отиде жегата и да спре горещия сухъ вѣтъръ.

Когато спрѣха, бай Василъ повика Петьо.

— Да идемъ при жътваритѣ.

Отидоха до отсрещния хълмъ при налѣгалата нива, посрещна ги драгоманинътъ. Другитѣ станаха и се приближиха. На всички лица бѣха засмѣни. Драгоманинътъ сложи дветѣ си ржце върху единъ снопъ, голѣмъ колкото човѣкъ и два пжти дебелъ. Снопътъ бѣше обкръженъ съ вѣнецъ отъ кадънки и метличина и цвѣнала къклица. Драгоманинътъ дигна снопа и го поднесе на чичо Василъ.

— Дайте го, момчета, да сте ми живи. Дайте го първия снопъ!

— Все тѣй да дава Господъ, извикаха жътваритѣ. Сполай.